

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený JUDr Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, adresa pro doručování: nám. T.G. Masaryka 11, Přerov, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ČR**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2006, č.j. SCPP-64/C-215-2006, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2007, č.j. 10 Ca 77/2006 – 38,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2007, č.j. 10 Ca 77/2006 – 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 27. 2. 2006, č.j. SCPP-64/C-215-2006 a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky vydané Policí České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, oddělením cizinecké policie Karviná (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 11. 2005, č.j. SCPP-00818/OV-I-CI-2004, ve smyslu ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona č. 32/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že žádost žalobce neměla být posouzena podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nýbrž podle ustanovení § 78 a násl. téhož zákona. Soud vyšel ze znění zákona o pobytu cizinců, jak bylo změněno zákonem č. 217/2002 Sb., jímž byli mimo jiné rozděleni „cizinci“ do dvou základních kategorií, a to na občany Evropské unie a ostatní cizince. Trvalý pobyt občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků byl upraven v Hlavě IVa zákona o pobytu cizinců. Žalobce je cizincem, který není občanem Evropské unie, a proto mělo být o jeho žádosti rozhodováno podle Hlavy IV, a nikoli Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, naopak názor správních orgánů, že se žalobce stal svým sňatkem rodinným příslušníkem občana EU, nemůže obstát, neboť by to vedlo k obsolentnosti ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť každý cizinec žádající o trvalý pobyt pro manželství s občanem ČR by byl posuzován jako manžel občana EU, čímž by byl setřen rozdíl mezi oběma skupinami cizinců, jak byl nastolen právní úpravou. Na žalobce jako občana třetí země žádajícího o trvalý pobyt z důvodu manželství s občanem ČR měla být použita Hlava IV zákona o pobytu cizinců. Podle soudu se tak závěr žalovaného, dle kterého bylo ve smyslu ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců shledáno, že žalobce narušuje veřejný pořádek způsobem v rozhodnutí popsaným, opírá o nesprávné ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť mělo být aplikováno ustanovení zákona, které na danou věc dopadá, tj. ustanovení § 78 a násl. zákona o pobytu cizinců. Tato nesprávná právní kvalifikace dané věci je podstatnou vadou řízení, která vedla soud ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele byla soudem nesprávně posouzena právní otázka, zda na žádost žalobce měla být aplikována Hlava IVa zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel trvá na tom, že žalobce žádal o udělení povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a jeho žádost byla posuzována podle § 87e odst. 1 citovaného zákona správně. Podle stěžovatele zákon z hlediska podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu nerozlišuje, zda se v případě rodinného příslušníka občana ČR jedná o občana EU nebo o občana třetího státu, liší se pouze vydávané doklady. Výklad provedený soudem, podle kterého se ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců vztahuje pouze na rodinné příslušníky občanů České republiky, kteří jsou občany Evropské unie, by znamenal diskriminaci rodinných příslušníků občanů České republiky, kteří jsou občany třetích států. Pokud by se na rodinné příslušníky občanů České republiky měla vztahovat ustanovení Hlavy IV zákona o pobytu cizinců, tj. úprava udělování povolení k pobytu občanům třetích států, byli by tak znevýhodněni z hlediska předkládaných náležitostí i šíře důvodů pro zamítnutí žádosti. Stěžovatel tvrdí, že duplicita zmiňovaná soudem, kdy se právní úprava režimu povolení k trvalému pobytu v Hlavě IVa zákona o pobytu cizinců ohledně rodinných příslušníků občanů České republiky překrývá s právní úpravou současně platnou (Hlava IV zákona o pobytu cizinců), byla odstraněna novelou zákona č. 326/1999 Sb. provedenou s účinností od 23. 11. 2005 zákonem č. 428/2005 Sb. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí, že provedená změna je důsledkem toho, že občané České republiky se vstupem České republiky do EU stali současně občany EU a na jejich rodinné příslušníky se vztahuje

specielní a výhodnější úprava vydání povolení k trvalému pobytu obsažená v ustanovení § 87e tohoto zákona. S poukazem na znění ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel namítl, že soud při svém rozhodování překročil rozsah žalobních námitek a zatížil tak své rozhodnutí vadou řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V podané žalobě nebyla obsažena námitka spočívající v tom, že by na řízení o žádosti žalobce neměla být aplikována ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že se sice ztotožňuje s výrokem napadeného rozsudku soudu, ale nesouhlasí s jeho odůvodněním, opírajícím své rozhodnutí o jiné argumenty, než které vyplývaly z jednotlivých žalobních bodů. I když je žalobce přesvědčen o nesprávnosti rozhodnutí stěžovatele, nedomnívá se, že by tento správní orgán pochybil v právní kvalifikaci jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu. Soud podle žalobce pochybil již tím, že se vůbec otázkou nesprávné právní kvalifikace ve svém rozhodnutí zabýval, neboť tímto způsobem vybočil z mezí přezkumu vymezených ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. Podle názoru žalobce měla být na posouzení jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu aplikována ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, v tehdy platném znění. Souhlasí s argumentací žalovaného, podle níž výklad provedený soudem zakládá nepřípustnou diskriminaci rodinných příslušníků občanů České republiky. Nesprávným právním názorem, vyjádřeným soudem ve zrušujícím rozsudku a tedy závazným pro žalovaný správní orgán, by podle žalobce došlo k jeho zásadnímu poškození.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížními důvody. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Dne 8. 9. 20004 podal žalobce u Policie České republiky, oddělení cizinecké policie Karviná, žádost o vydání zvláštního pobytového povolení – povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití se státním občanem ČR, manželkou E. K. O této žádosti rozhodl správní orgán I. stupně nejprve rozhodnutím ze dne 5. 11. 2004, které bylo na základě odvolání žalobce zrušeno odvolacím orgánem, a poté znovu dne 23. 11. 2005. Správní orgán I. stupně tímto v pořadí svým druhým rozhodnutím zamítl žádost žalobce podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť shledal závažné porušené veřejného pořádku v tom, že žalobce vstoupil na území ČR bez platného cestovního dokladu a víza a na území ČR páchal trestnou činnost. Stěžovatel rozhodl o odvolání proti tomuto druhému rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 27. 2. 2006 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Proti uvedenému rozhodnutí stěžovatele podal žalobce žalobu, v níž se domáhal zrušení rozhodnutí stěžovatele i správního orgánu I. stupně, neboť měl za to, že byly vydány v rozporu se zákonem. Nezákonnost napadených správních rozhodnutí shledával

v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí a v nesprávném hodnocení skutkových zjištění policejním orgánem. V jednotlivých žalobních bodech uvedl, že závěry správních orgánů vycházely z příliš volné úvahy, která ve svém důsledku vedla k nezákonnému rozhodnutí, že správní orgány nijak nezdůvodnily souvislost mezi jeho trestnou činností a svojí důvodnou obavou ze závažného porušování veřejného pořádku žalobcem v budoucnosti, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Přestupky, jichž se měl žalobce dopustit, jsou žalobcem považovány za bezvýznamné. Trest odnětí svobody v trvání 2 let uložený mu pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 1998, sp. zn. 13 T 12/98, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 7. 1998, sp. zn. 1 To 520/1998, již vykonal a bylo by krajně nespravedlivé přičítat mu toto pochybení k tíži. Podle žalobce nelze ani přihlížet k odsouzení pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Karviné, pobočka Havířov, č.j. 101 T 229/2004-39, neboť žalobce se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil.

O stížních námitkách uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně namítal jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak i existenci vady řízení před soudem, jenž mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Při této konkurenci zákonných kasačních důvodů přistoupil Nejvyšší správní soud nejdříve k posouzení důvodnosti námitky o jiné vadě řízení, na které mělo být rozhodnutí soudu založeno. Je tomu tak z toho důvodu, že by případná existence stěžovatelem tvrzené vady řízení před soudem, bránila zdejšímu soudu v posouzení namítané právní otázky. Stěžovatel předně spatřuje pochybení soudu v tom, že při svém rozhodování vybočil z mezí přezkumu vymezených v ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 věty prvé s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Citované ustanovení § 75 s. ř. s. vyjadřuje, že soudní řízení správní je striktně založeno na dispoziční zásadě. Tato zásada se promítá i do ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které ukládá žalobci povinnost označit rozsah napadení správního rozhodnutí žalobními body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Činnost správního soudu je pak omezena právě takto vymezeným rámcem soudního přezkumu, nejde-li o rozhodnutí nicotné. Otázkou rozsahu přezkumné činnosti správních soudů se Nejvyšší správní soud již obsáhle zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. lze jmenovat rozsudek ze dne 31. 8. 2005, č.j. 6 As 45/2004 – 84, či rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 Afs 216/2006 – 63, oba dostupné na www.nssoud.cz.

V projednávaném případě Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele pro nesprávnou právní kvalifikaci dané věci, jíž provedly správní orgány obou stupňů a která podle názoru soudu založila vadu řízení odůvodňující zrušení napadeného rozhodnutí. Touto nesprávnou právní kvalifikací soud rozumí nesprávnou subsumpci

souzeného případu pod ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, neboť podle názoru soudu měla být žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR posuzována podle ustanovení Hlavy IV téhož zákona. Z obsahu soudního spisu, konkrétně z žalobního návrhu, Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce sice výslovně nebrojil proti správními orgány užité právní kvalifikaci, tj. že by na řízení o jeho žádosti neměla být aplikována ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců, ale namítal nezákonnost správních rozhodnutí, mj. v důsledku nesprávného právního posouzení jeho věci oběma správními orgány. Podle ustálené praxe správních soudů posouzení právní otázky v sobě zahrnuje nejprve subsumpci správně zjištěného skutkového stavu pod správnou právní normu (výběr právní normy) a následně výklad této normy a její aplikaci. Soud tak v souladu s touto koncepcí právního posouzení určité otázky v dané věci postupoval, když se v rámci přezkumu napadených výroků rozhodnutí zabýval rovněž správností výběru právních norem správními orgány, tj. zda na řízení o žádosti žalobce byla aplikována správná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil tvrzení stěžovatele ohledně vybočení soudu z mezí přezkumu vytyčených žalobními body, a proto neshledal jeho námitku o existenci vady řízení před soudem, jenž mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za důvodnou.

Co se týče námitky nesprávného posouzení právní otázky, jaká ustanovení zákona o pobytu cizinců je třeba aplikovat na souzený případ, tj. zda na žádost žalobce měla být aplikována ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců či ustanovení § 78 a násl. téhož zákona (Hlava IV), Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poukázat na dosavadní judikaturu ve věcech cizineckého práva.

Uvedenou právní otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval v právně i skutkově obdobné věci již v rozsudcích ze dne 24. 1. 2008, č.j. 2 As 46/2007 - 65, ze dne 29. 4. 2008, č.j. 5 As 36/2007 – 61, a ze dne 25. 9. 2008, č.j. 7 As 8/2008 – 78, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Zdejší soud v těchto rozhodnutích vyslovil následující právní závěry: *„Městský soud v Praze sice správně upozornil na skutečnost, že v důsledku výkladu, jenž i na neobčany EU, kteří jsou rodinnými příslušníky občana České republiky, hledí jako na rodinné příslušníky občana EU, dochází k některým aplikačním paradoxům, jako je, resp. byla, neboť je tu posuzován právní stav do 23. 11. 2005, obsolentnost ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců i další překryvy s Hlavou IV citovaného zákona, a stírání diference mezi některými skupinami cizinců, kterou zákonodárce pravděpodobně chtěl nastolit. Zákonodárci se však nepodařilo tento úmysl (pokud jej vskutku měl) vtělit do textu zákona. Městský soud v Praze se proto pokusil překlenout pochybení zákonodárce velmi fundovaným výkladem systematickým a teleologickým. Nejvyšší správní soud však připomíná, že pochybení zákonodárce nelze přičítat k tíži fyzických a právnických osob, a proto za situace, kdy se patrně rozchází úmysl zákonodárce s textem zákona, v němž měl být tento úmysl vyjádřen, je třeba použít toho výkladu, který je pro fyzické a právnické osoby, jimž z něj vyplývají práva a povinnosti, příznivější (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2004, sp. zn. 2 Afs 122/2004, publ. pod č. 474/2005 Sb. NSS). Tímto výkladem byl v daném případě jednoznačně výklad jazykový stavějící neobčany EU, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů České republiky, do výhodnějšího postavení, jak jej použil stěžovatel, a předtím správní orgán I. stupně. Právní úvaha Městského soudu v Praze tak sice lépe odrážela nedokonale vyjádřený úmysl zákonodárce a systematiku zákona, ovšem způsobem jdoucím více k tíži účastníka řízení,*

což neodpovídá celostnímu pojímání státu, kde orgány právo aplikující je mají pokud možno vykládat tak, aby odvrátily od subjektů práva důsledky pochybení zákonodárce. Z hlediska systematiky zákona se však i ve výkladu Městského soudu v Praze vyskytují disproporce, neboť podle jeho názoru se ustanovení § 87e zákona o pobytu cizinců vztahuje na rodinné příslušníky občanů EU (cizince) bez ohledu na to, zda jsou sami občany EU, ale nevztahuje se na rodinné příslušníky občanů České republiky, pokud nejsou sami občany EU.“

Další judikatura správních soudů aplikaci ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců na žádosti neobčanů Evropské unie, kteří mají za manžela občana ČR, schvaluje implicitně, když takto podložená správní rozhodnutí posuzovala a přezkoumávala, aniž by je z důvodu aplikace této části zákona o pobytu cizinců rušila. Příkladem může posloužit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č.j. 2 As 78/2006 - 64, publ. pod č. 1335/2007 Sb. NSS, kde byla zdejším soudem zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, sp. zn. 11 Ca 297/2005, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z totožného důvodu jako v nyní posuzovaném případě a podle téže části zákona o pobytu cizinců, kterou podala státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky z důvodu svého manželství s občanem ČR.

V nyní projednávaném případě neshledal Nejvyšší správní soud žádný důvod se od ustálené správní judikatury odchýlit a proto o dané věci uvážil v souladu s právními závěry v citovaných rozhodnutích zdejšího soudu vyjádřenými.

Pro posouzení dané věci je zásadní zdůraznit platný právní stav v době rozhodování stěžovatele jako odvolacího správního orgánu, tedy ke dni 27. 2. 2006. Právní úprava režimu povolení k trvalému pobytu pro rodinné příslušníky občanů České republiky se vstupem České republiky do Evropské unie a související povinností České republiky implementovat právo EU prodělala řadu významných novelizací. Při takových rozsáhlých novelizacích, které často pracují s odkazy v zákoně, se nelze vyhnout dílčím legislativním chybám vzniklým z přehlédnutí, které jsou tu ve prospěch cizinců, tu naopak k jejich tíži. Nedostatky v právní úpravě spočívající zejména v určité nesrozumitelnosti právního předpisu je proto nutno překlenout výkladem a to takovým způsobem, aby negativní důsledky mezer právní úpravy nebyly přičítány k tíži adresátovi právní normy. S ohledem na shora uvedené je třeba zákon o pobytu cizinců a jeho jednotlivá ustanovení ve všech pozměňovacích zněních vykládat ve prospěch cizinců jako subjektů práv chráněných tímto zákonem.

Stěžovatel jako odvolací orgán rozhodoval podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění zákona č. 428/2005 Sb., který nabyl účinnosti 24. 11. 2005 a neobsahoval přechodné ustanovení, která by ukládala odvolacímu správnímu orgánu dokončit řízení o žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu podle dosavadních předpisů. Pro správní orgán je rozhodující zákonná úprava platná v době vydání jeho rozhodnutí, pokud zákon výslovně nestanoví jinak, např. že se řízení dokončí podle právních předpisů platných v době zahájení řízení (podání žádosti). Dojde-li v průběhu odvolacího řízení ke změně právní úpravy, musí tuto úpravu v době vydání svého rozhodnutí odvolací správní orgán akceptovat (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 3. 1995, sp. zn. 7 A 516/1994, SJS 235/1998). Ve znění účinném v době rozhodování stěžovatele tak obsahoval

zákon o pobytu cizinců již relevantní ustanovení, především jeho Hlavy IVa (současně vypadla některá sporná ustanovení Hlavy IV), která opodstatňovala výklad, jenž zaujal stěžovatel v napadeném správním rozhodnutí, i z hlediska systematiky citovaného zákona.

Podle věty prvé ustanovení § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování stěžovatele i správního orgánu I. stupně, policie vydá na žádost rodinného příslušníka státního občana České republiky povolení k trvalému pobytu. Novelou cizineckého zákona, provedenou zákonem č. 428/2005 Sb., bylo zrušeno dosavadní ustanovení § 65 odst. 1 písm. a), které do té doby umožňovalo požádat o povolení k pobytu manželovi či jiným zde uvedeným rodinným příslušníkům občana ČR. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 428/2005 Sb. se ustanovení § 65 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ruší v důsledku toho, že se občané České republiky se vstupem České republiky do Evropské unie staly současně občany Evropské unie a na jejich rodinné příslušníky se vztahuje specielní a výhodnější úprava pro vydání povolení k trvalému pobytu (viz § 87e). Došlo tak k situaci, kdy ustanovení výslovně upravující podmínky trvalého pobytu rodinného příslušníka občana ČR na území ČR zahrnovala výlučně Hlava IVa zákona o pobytu cizinců, tedy již citované ustanovení § 87e odst. 1. Toto ustanovení bylo možno vyložit pouze tím způsobem, že se týká všech rodinných příslušníků občanů ČR, bez ohledu na jejich státní občanství, neboť tito odvozují své právo pobytu od práva pobytu jiné osoby, nikoliv od své státní příslušnosti. Následným vložením ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) do zákona o pobytu cizinců novelou provedenou zákonem č. 161/2006 Sb., jenž nabyl účinnosti dnem 27. 4. 2006, podle něhož se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské Unie obdobně vztahují i na cizince, který je rodinný příslušníkem státního občana České republiky, normotvůrce toliko potvrdil smysl a účel zákonné úpravy podřazení pobytového režimu rodinných příslušníků občanů ČR pobytovému režimu rodinných příslušníků občanů ostatních členských států EU.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že Městský soud v Praze chybně posoudil právní otázku výběru relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců na žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR, čímž zatížil své rozhodnutí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a současně vrátil věc soudu k dalšímu řízení. V něm je soud dle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že přezkoumá napadené správní rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů (důvodů), jak byly žalobcem uplatněny v žalobě, a poté v souladu se zákonem vydá rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu